

Ukazi Ljubezni

V poznih dvajsetih sem se prvič srečala z izrazom Ukazi neskončnosti, ki so nekakšna znamenja, namigi, smerokazi Življenja, ki jih razbira in hoče ubogati prebujena Zavest. Dobro se spomnim, kakšna francoščina je to bila zame, še neopremljena z razumevanjem Narave in Volje Življenja. Vsak kamenček mozaika človeške družbe gradi prepričanje, da je človek in njegov zakon edina avtoriteta, ki jo moram ubogati. Seveda hočem, da je ta človek moder, in da so zakoni pravični, da bi jih hotela spoštovati, a širina mojega razumevanja, čez te okvirje, ni segla.

Drugače od teh, Ukazi Volje Življenja, niso mentalne narave, kar lahko v naprej spravim na papir v pomnjenje in v rabo enkrat potem. So energijski zakoni, zapisani v samo tkivo obstoja in neobstoja. Življenje je, zaradi Svoje Življenje-dajajoče in negovalne podpore vsem bitjem, drugo ime za Ljubezen. Ta ne vodi po fizičnih omejitvah uma, pač pa po zaznavnosti brezmejnega Duha. Ne vodi po vnaprejšnjih pravilih obnašanja, ki jih uveljavljam nepovezane s sedanjo situacijo, so Ukazi uslužnosti Ljubezni, ki vsako situacijo uporabijo kot priložnost za lastno uresničenje.

Ker sem vzgajana od družbe, ki jo gradijo ljudje v pozabljenju tega, moram čez bolečino zmote in po svoji volji prebiti parametre sebičnosti in strahopetnosti, ki to družbo uzakonjata pod raznimi tančicami 'dobrega'..., kot ljubezen do sebe,, družbeno dobro, upravljanje množic in kapitala, kot napredek, kot zdravo, eko in naravno... . Ko se poglobim, opazim, da je sleherni količek zakonodaje privez na nesamostojnost neljubezni.

Družba in njena ureditev, ni tu zato, da določa moje meje in cilje, ampak da preizkuša Dušni vzgon. Dušno težnjo po Svobodi in Ljubezni, sili v majhnost in ožino, da bi ustvarila primeren pritisk za samoniklo širitev in samostojnost.

Tako sem izpostavljena potlačeni prvinskosti mojega Bitja, ne naučenosti, naloženi v um kot nizi besed in definicij. Le tako prestopim prag zmernosti, prave meje nečesa in pretiravam, zaidem in zgrešim. Le tako s telesom spoznam zdrave meje vsega, se sama-od-sebe brzdam v gonih, jih vzamem pod samo-vladarstvo in živim tako, da omejitev in kazni ne potrebujem. To je Življenjska samostojnost, ki skozi izkušnjo vstopi v prepoznavanje koristnega od škodljivega in se iz Ljubezni do sebe ohranja v obnašanju, ki ga Življenje dovoljuje in v katerem Ljubezen lahko deluje. Vsaka prepoved tako povečuje odvisnost, pretiravanje in nesamostojnost, ker prepoved uporablja kot sredstvo reševanja in nesvobodo le povečuje. Če bi radi koga obvarovali alkohola in drog, mu jih nikar ne prepovedujte.

Ljubezen je najzahtevnejša Vladarica. Ko enkrat prepoznam lažnost družbene osebe, ko enkrat sprevidim, da ubogam ukaze smrti, ne Življenja, strahu, ne Ljubezni, takrat se Duša zgane v prebujanje, volja Življenja pa me postavlja pred preizkušnje, ki me z dejanji utrdijo v tej Visoki Izbiri. V Življenju ni ničesar napametnega, misliti, da sem Ljubeča, ne šteje ničesar. Vse se mora udejanjiti, vse mora biti zaživeto, spravljeno v Življenje po Dogajanju. Ne z mojimi napor, pač pa kot naraven odmev tega notranjega premika.

Zahtevnost ukazov ljubezni je v tem, da nasprotujejo naučenosti, kaj naj bi Ljubezen bila in kaj to pomeni v praksi. O Njej mislim, ko obenem ne vem niti tega, da o Njej nič ne vem. Zato me govorjenje o Ljubezni, dokler se dušim pod miselno lažjo, ne gane. Kar razumem pod besedami Življenjsko pomembno, Življenjski dosežek ali uspeh, Njej ne pomeni nič. Priti do točke, ko zmorem sesti za ogenj in skuriti vse, kar mi nekaj pomeni..., fotografije ljubljenih, draga pisma, spričevala in diplome, darila, ki nas spominjajo na nekoga... sleherni spomin na osebno zgodovino, je prvo znamenje prebujanja za Ukaze Ljubezni.

Ni dovolj, da le hočem Ljubiti. V sebi, v Svetlobnem telesu, moram narediti prostor in se očistiti navezanosti od vsega, kar drži mojo brezmejnost v minljivem.

Tako se začne. Nato se ponudijo priložnosti za razvezovanje od dejanskih ljudi, otrok, partnerjev, prijateljev, služb, karier, hobijev, početij, okolja..., vsega, za kar mislim, da brez tega ne morem Živeti. Kakšna vrsta razvezovanja je potrebna, je odvisno od stopnje navezanosti, lahko je dovolj le notranji premik osvobajanja, včasih je potrebno fizično razvezovanje ali popolno prenehanje.

Ukazi Ljubezni so brez-milostni, ne kruti, le neizprosni za zvezanega duha in praviloma izzovejo paleto nečednih reakcij, ki me izčrpajo, pa tudi očistijo. Gnilo veje se ne da pozdraviti, treba jo je odsekati. Ostrejši kot je rez, manj boleče je.

Samo dejstvo, da mi je nekaj odvzeto sporoča, da je Ljubezni v napoto in naj se ne upiram. Od mene terja veliko zaupanje in neustrašno predajo.

Strahovi o tem, kako bom, če..., pri Ukazih Ljubezni nimajo besede.

Ona je vse, kar je, poslušnost Njej je zagotovilo Zmage.

A preden spustim nadzor, moram dovoliti, da me ti Ukazi slečejo do golega in ostane Ona edino zatočišče. Oklepanje odnosov, premoženja, položaja in slednjič Življenja..., vse to mora pasti kot pretrgane kulise, ki Duši temnijo Sijaj. Ljubiti ni šala. Biti buden ni enostavno, še posebej med spečimi. A kaj bi Budnost pomenila, če je dana brez muk odmiranja lažnega? Prav tu leži znamenje Popolnosti, ki vlada Življenju. Izkušnja laži je edini način, da se ji po svoji volji odpovem.

Ni drugega načina, da bi me volja Življenja zvabila k Sebi kot tako, da sama tako hočem. Po svoji volji moram hoteti Ljubiti, vedoč, da to pomeni konec zanašanja na vse stvari in ljudi, njihove bistrume in rešitve, začeni s svojo pametjo, ki tako ali tako ni zares moja. Ljubezen me hoče absolutno ubogljivo, slepo zaupljivo kot psa, ki služi Gospodarici brez-ugovorno in brez oklevanja skoči v lastno smrt, če Ona tako hoče. Gane me, kadar filmskemu junaku dovolijo ta visok izraz vdanosti, v katerem svoje telo postavi med Ljubljeno in puščico. Čeprav Srce vzdihuje za izgubljeno priložnostjo, da bi bila, tudi v tem utrinku Življenja, skupaj, me "nepremišljenost" Ljubezni spomni Njene goreče nadčasnosti, katere niti izvirajo iz Resničnosti onkraj.

Neštete so bile ure, ko sem se spraševala, bi raje Ljubila in izgubila, kot nikdar ne Ljubila? Neopisljiva je bolečina izgube ljubljenega, a kakšna neizmerna praznina mora vladati mojemu bitju, če pristanem na strahopetnost neljubezni? Zato se ne bojim predati, ne bojim se zaupati, ne bojim se razgaliti v svoji ranljivosti..., ne glede na to, da sem lahko izdana, prevarana in razklanega srca. Zame ni pomembno, kaj izberejo drugim, čeravno sem sama tarča njihove neljubeče izbire, zame je pomembno le, da se, še posebej ob njih, zmorem obdržati pri Življenju in se ne uresničim kot ping-pong žogica, brez moči nad svojimi sencami.

Resnično ni konec priložnostim, da se lahko izživim v Svoji Resnici in prebijem parametre strahopetnega uma. Često si privoščim "ne", namenjen sebičnosti, lenobi, utrujenosti, požrešnosti, skopuštvu, napuhu, jezi, nezadovoljstvu.

Vsak "ne", ki ga izrečem šibkosti, je Zmaga Ljubezni nad to osebo, ki mineva in enak nastavitvi telesa pred puščico. Telo s svojimi potrebami, težo in odvisnostmi, je prikladen "samo-preživetveni" izgovor, da bi ne skakala na ukaze Ljubezni kot vdana služabnica.

Zvezana s fizičnimi parametri dojemanja sebe, ne sežem do mojega Resničnega obraza, ki se hrani prav z dejanji vdanimi Ljubezni. In kot bi Njene niti vlekel Nekdo, ki pozna najrahljše odtenke moje psihe, bodo ti Ukazi prihajali v "najmanj primernih" trenutkih in me postavljali pred odločitev, ali bom ustregla ujetosti v telo ali se Predala Ljubezni.

Če sem na pot Ljubezni stopila še v samo-pomilovanju, v katerem le jaz popuščam, le jaz dajem, se le jaz odpovedujem, le jaz prenašam krivice, le jaz ostajam brez tolažbe, le jaz ne pridem na vrsto za poplačilo moje dobrote..., zdaj vse raje skačem pred puščice, hvaležna, da imam dovolj poguma služiti tej Vrhovni Vladarici Vesolja. Obenem, z vsakim skokom, popušča občutek, da se odpovedujem 'svojemu' Življenju, kar sem imenovala skupek tistega, kar ostane, kadar Ljubezni ni.

Ljubezen hoče, da Te srečam, ne s sodbo,
ne z radovednostjo, ne sumničavo, ne bojazljivo...,
ampak s Prisotnostjo, ki Vidi Tvojo Popolnost.
Hoče, da Sem v samotnosti Močna, v Miru budna,
v srčnosti Resnična. In če se spozabim,
me z udarcem spomni, naj se vrnem semkaj,
k Tisti, ki vedno posluša... naj umolknem in vem, kdo Sem.

Ko gledam v to Srce, opazim, da je bila, od samega začetka, Ljubezen edina zvesta spremljevalka moje Duše. Prepoznam jo v ljudeh, ki so botrovali razpletu Dogajanja, da sem danes tu, kjer Sem. Prepoznam jo v neprijetnostih, ki so me vrgle iz udobja in povabile k prevetritvi prepričanj. Prepoznam jo v 'naključnostih', ki so preprečile moje načrte. Prepoznam jo v grajah bližnjih, v zapuščanju prijateljev, v odhajanju ljubljenih, v nesrečah, okvarah in boleznih., vsak pripetljaj je Roka Ljubezni, ki vabi v cenjenje Življenja.

Ona so krila, ki se pojavijo na mojem hrbtu, ko zalebdim nad breznom, v katerega sem skočila še brez njih. Ona sleče privid, da z manipuliranjem stvari, okoliščin in ljudi, dosežem želen rezultat. Ona razjasni presojo, naj neham braniti to, kar je lahko ogroženo, reševati to, kar je lahko sesuto, varovati to, kar ni Resnično.

Ona dovoli sprostitev s seboj, kakršna sem tu in zdaj. Ona opogumlja, naj zaupam Toku Dogajanja, ki me nese v Ocean, kamor tako ali tako hočem. Ona podre jezove strahov in samo-pozabljenja, da bi bušnila skozme v neugasljivi Želji, da ozdravi mojega duha in telo.

Zaprem oči in začutim tihi ton Navzočnosti, ki zaobjema vse,
neznatno pritegovanje, ki me kliče že vse Življenje,
brez-besedni šepet, ki daje slutiti mojo brezmejnost.
Diham Vanjo, da nabrekne kot Svetlobna Sijajnost za prsno kostjo.
Objema me s svojimi neskončnimi rokami
in nosi na Sveti bolečini hrepenenja po zlitju z Ljubeznijo,
pripravljena, da se soočim z jezovi in zidovi,
ki stojijo med menoj in Njo.

* * * * *

MaŠumoRada